

На широкій млаковині виросла верба.

Її ніхто не плекав, не доглядав — сама вона виросла.

І старенька вже вона собі. Самою опоною тільки держиться, бо в середині дуплава, зовсім дуплава. Де вона ж таки не подається. Щороку виростають з її кучерявої голови нові віти.

Збиточний вітер знущається над нею; безупину хилить її гілля до самого долу. Невдячна пташина вигрівається по її дуплах і обкидає її за це гряззю. Забагливі людці деруть з неї кору собі на іграшку, немилосердно деруть... Хто хоче, знущається над нею.

Другі дерева споглядають із глумом на неї з плодовитих горбів. А їй про те байдуже. Вона з ніким не перечиться, нікому не супротивиться — нишком заплаче та й тільки. Побачить чию-небудь кривду-горе, то ще дужче плаче. Така вже в неї чудна вдача!

Вона знає, що плачем не добуде собі луччої долі,— як не добула її безталанна Україна,— та все-таки залюбки плаче...

Дивна собі тая верба! Не правда ж, дивна?..